

ดิเพือกอ้อ

เลิศศิริ บวรกิตติ*

การวิพากษ์วิจารณ์หากทำด้วยความบริสุทธิ์ใจและจาก
อุดมการณ์ ก็จะก่อความเจริญ. เคยมีนักปรัชญากล่าวว่า “ผู้
ที่กล่าวชมเราตลอดเวลานั้น มิใช่รักชอบเราหรอก มักเพราะ
ไร้ความจริงใจ. ตรงกันข้ามผู้ที่คอยติว่าเราเป็นประจำ เช่น
บิดามารดาของเราที่ดู(ดำ)ว่ากล่าวนั้น ทำด้วยความหวังดี
ต้องการให้เราทำสิ่งที่ถูกต้อง จะได้เกิดความเจริญก้าวหน้า”.
อาจารย์ฝรั่งท่านหนึ่งของผู้เขียนได้ตั้งข้อสังเกตให้ผู้เขียน
เข้าใจความเป็นจริงว่า “คนที่เข้ามาแสดงความสนิทสนมกับเรา
จับไม้จับมือหรือแม้กระทั่งสวมกอด นั้นเพราะเรายังเป็น *no
body*. ถ้าเราเป็นคนเก่งมีคุณสมบัติคือเป็น *somebody* แล้ว
เขากลับห่างเหิน หรือแม้เปลี่ยนเป็นศัตรูกับเราไปทีเดียว”. นี่
ก็เป็นเรื่องของมนุษย์ปุถุชนที่มีจุดบอด คือกิเลสแห่งความอิจฉา
และที่พบเห็นในชุมชนที่เป็นหน่วยงานจะมีกิเลสที่เรียกว่า *pro-
fessional jealousy*. แต่ในคนบางกลุ่มอาจสามารถควบคุม
กิเลสส่วนนี้ และปล่อยวางความรู้สึกร้าย ก็จะเป็นกลุ่มคนอีก
ฝ่าย ที่สนับสนุนผู้ที่มีความสามารถ คือกล้าชี้เลื่อ ซึ่งก็จะ
สร้างความเจริญให้กับหน่วยงาน. ผู้เขียนแม้ผ่านชีวิตมาเพียง
เสี้ยวแรก มีประสบการณ์น้อย แต่ก็เคยผ่านการต่อต้าน
ปณิธานการทำงานเพื่อความเจริญของหน่วยงานโดยพวก
ทำงานแบบ “เข้าซามเย็นซาม” เพราะเขากลัวตัวอย่างที่ทำให้
เขาต้องปรับตัวให้เหนื่อย.

พูดมามาก เพราะออกตัวเพื่อวิพากษ์วิจารณ์ชิ้นงานที่
เพิ่งได้รับคือวารสารศิลปกรรมบูรพา ปีที่ ๑๐ ฉบับที่ ๒ ธันวาคม
๒๕๕๐-พฤษภาคม ๒๕๕๑ ของคณะศิลปกรรมศาสตร์
มหาวิทยาลัยบูรพา ที่ผู้เขียนเคยปวารณาตัวรับใช้เป็นอาจารย์

ตั้งแต่สำเร็จการศึกษา. การกระทำที่เสี่ยงครั้งนี้ก็ด้วยความ
หวังว่าถ้าเจ้าของงานเปิดใจยอมรับคำวิพากษ์ ก็อาจนำแนว
แนะไปปรับปรุงสร้างความเจริญสำหรับชิ้นงานและหมู่คณะต่อ
ไป.

ขอเริ่มต้นจากหน้าปกที่ออกแบบอย่างสวยงามสมเป็น
วารสารศิลปะ แม้นักวิชาการอาจมองด้วยจิตทัศน์ที่แตกต่าง.
ที่ติดใจก็คือเห็นเลขฉบับที่ของวารสารผูกติดกับภาคการศึกษา
(เคยมีบางวารสารผูกติดกับปีงบประมาณ) ทำให้ปีที่หรือเล่มที่
ของวารสารต้องคาบข้ามปียุ่งยากต่อการอ้างอิงแบบสากล.

วารสารวิชาการของคณะที่ออกเป็นภาษาไทย (ที่หน้าปก
มีชื่อวารสารเป็นภาษาอังกฤษ) น่าจะมีแผ่นรายชื่อคณะผู้จัดทำ
เป็นภาษาอังกฤษด้วย แต่นี่ก็ไม่ใช่เรื่องใหญ่ ไม่มีแผ่นชื่อ
คณะผู้จัดทำ (editorial board) เป็นภาษาอังกฤษก็ไม่ใช่อะไร
ปัญหา.

วารสารภาษาไทยผลิตโดยคนไทยสำหรับสถาบันวิชาการ
ของประเทศไทย โดยอุดมการณ์ น่าจะให้การสนับสนุนการใช้
ภาษาไทยโดยเฉพาะเลขไทยจะดูเหมาะสม และได้ชื่อว่าเป็น
คนไทย (อย่างน้อยก็โดยสัญชาติ).

วารสารที่เป็นสมบัติของคณะใด ๆ ก็ตาม สมควรแสดง
น้ำใจความเป็นและความรักหมู่คณะ นำรายชื่อผู้บริหารคณะฯ
จะใส่ไว้ที่หลังปกหน้าก็ยังดีเพื่อเป็นการแสดงความนับถือวุฒิ
ภาวะ.

อ่านแผ่นรายชื่อผู้จัดทำวารสาร มีหัวข้อว่า *ที่ปรึกษาและ
คณะกรรมการกลั่นกรองบทความทางวิชาการ* เข้าใจว่าท่านเหล่านี้นั้นไม่เพียงทำหน้าที่ประเมินคุณภาพบทความที่จะรับลงพิมพ์
แต่เข้าใจว่าบทความเหล่านั้นจะต้องเข้ากระบวนการกลั่นกรอง
(ดูพจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน หน้า ๗๘) โดยผู้ทรง

*คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

คุณวุฒิเหล่านั้น. ถ้าเป็นจริงก็จะได้วารสารคุณภาพพิเศษสุด.

อ่านหน้าสารบัญ สนใจที่พบหัวข้อ *บทบรรณาธิการ (editorial)* ซึ่งเป็นบทความหลักที่วารสารวิชาการพึงจะมี แต่ยังไม่ปรากฏในประเทศไทย. แต่พอไปอ่านบทความ มีเนื้อเป็นแบบบรรณาธิการแถลง (*editor's note*) เสียซิบ. ขอเรียนว่า บทบรรณาธิการกับบรรณาธิการแถลงไม่เหมือนกัน มีลักษณะและให้คำตีความต่างกัน.

วารสารคณะในมหาวิทยาลัยบูรพาฉบับนี้ เป็นฉบับที่ ๒ ของเล่มที่ ๑๐ มีบทความเพียง ๕ เรื่อง (ปัญหานี้ บรรณาธิการวารสารวิชาการหนักใจ) เป็นบทความวิชาการ ๔ เรื่อง ซึ่งได้รับความอนุเคราะห์สนับสนุนทุกเรื่องแหล่งนอกคณะฯ ได้แก่ จากคณะในมหาวิทยาลัยมหาสารคาม ๓ เรื่อง และจากคณะในมหาวิทยาลัยอุบลราชธานี ๑ เรื่อง. เรื่องที่ ๕ เป็นบทความกึ่งวิชาการบันทึกการไปร่วมงานนิทรรศการศิลปะที่ประเทศสาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม ซึ่งเป็นบทความในฉบับเรื่องเดียวโดยนักวิชาการของคณะศิลปกรรมศาสตร์ ของ

มหาวิทยาลัยบูรพา. เป็นปรากฏการณ์ที่น่าตกใจสำหรับผู้บริหารคณะและมหาวิทยาลัยบูรพา เพราะวารสารฉบับนี้จะเป็นภาพสะท้อนที่ร้ายแรงใจ แสดงถึงระดับภูมิวิชาการของคณะที่ยังต้องการพัฒนาการ.

รูปแบบ (format) ของบทความไม่สม่ำเสมอ จะไม่ขอหยิบยกบทความใดขึ้นมาวิพากษ์เป็นพิเศษ แต่ขอตั้งว่า บทความวิชาการประเภทนิพนธ์ต้นฉบับหรือ original article นั้นจะต้องมีการอ้างอิงในเนื้อหาและมีเอกสารอ้างอิง (references) รองรับ. สำหรับบรรณานุกรมนั้นใช้สำหรับบทความประเภทปริทัศน์ (review article) หรือบทความพิเศษ (state of the arts). บทความในฉบับยังใช้การอ้างอิงสับสนมาก. ผู้จัดทำวารสารวิชาการท่านใดใคร่เรียนรู้ อาจไปหาอ่านได้จากบทความหรือตำราเกี่ยวกับการเตรียมต้นฉบับบทความเพื่อการลงพิมพ์ ที่มีอยู่ในห้องสมุดทั่วไป.

หวังว่าที่วิพากษ์มาโดยสังเขปนี้จะเกิดประโยชน์ในเชิงก่อบ้าง ถ้าผู้อ่านไม่ยึดมั่นถือมั่นจนเกินไป.

“สังคมของเรามีปัญหาสะสมมากอยู่แล้วในเรื่องถ้อยคำที่มีความหมายเพี้ยนๆ”

ท่านที่จะช่วยสังคมประเทศชาติจึงควรทำงานทั้งสองด้าน คือ

- แก้ปัญหาเก่าที่ค้างคา
- สร้างคำใหม่ที่ไม่ก่อปัญหาข้างเคียง

ไม่ควรหยุดแค่คำที่ถูกใจ แต่ควรให้ได้คำที่ถูกต้องด้วย”

(ใน “บันทึกคร่าวๆ” โดยพระธรรมปิฎก. วารสารราชบัณฑิตยสถาน ๒๕๔๗:๒๙:๕๔๕)